

# Mobilització 19G2023: ni França ni Espanya

written by Llorenç Prats | 19 de gener de 2023

Un tractat d'amistat entre França i Espanya és un tractat que amenaça Catalunya perquè es fa ignorant la seva personalitat nacional. La llengua catalana a França ni és oficial. A Espanya, en prou feines. Aquest és el respecte que demostren ambdós estats. I això que la lluita sobiranista arreu dels Països Catalans no ha prioritzat la identitat cultural catalana com element mobilitzador.

Efectivament, la causa catalana, des de la Catalunya Nord fins qualsevol indret dels Països Catalans té a veure amb la justícia. La discriminació neix d'una visió nacionalista espanyola i francesa que no admet discussions en les seves esferes de poder i per evitar-les no dubta en usar la força física o la coerció judicial.

Davant d'això, democràticament, queda manifestar-se i cridar, i amb el temps, recuperar una hegemonia política que parli amb fets per sostenir la dignitat catalana. Una hegemonia que ara té clares llacunes tot i que al Parlament de Catalunya hi ha un 52% de diputats que haurien de fer valer el mandat de les urnes sorgit del referèndum d'autodeterminació de l'1 d'octubre.

El pla d'ERC per assolir la República Catalana és lent i sembla com si consistís en tornar a començar. El de Junts és un conjunt dispar d'emocions ancorades en un exili que és frustrant i el de la CUP s'enfronta a les seves contradiccions enmig d'una societat consumista. I entre les forces extraparlamentàries, despunten, tímidament, quasi només per la seva trajectòria, Primàries Catalunya i el Front Nacional de Catalunya.

De tot plegat, n'ha de sortir alguna cosa perquè la gent hi és

i la societat catalana ha superat les pitjors temptacions de divisió i odi que es podien preveure quan els poders de l'estat espanyol i francès hi semblen, amb tota mena de mitjans, àdhuc sospitosament il·legals, la confusió i la manipulació.

Sense resultats pràctics i amb unes institucions claudicants, des de la seva recuperació el 1978, la majoria social i nacional catalana aprofita qualsevol ocasió per fer-se notar. Ho fa durant la Diada Nacional, l'11 de setembre i ho fa així que entén que les provocacions són extremadament denigrants. Però les manifestacions són el que són i sovint acaben en curts titulars de premsa l'endemà.

Per això, escau, una vegada més, a la fi de l'any Fuster, recordar que "tota política que no fem nosaltres serà feta contra nosaltres". I les eleccions municipals, a 4 mesos vista, poden ésser claus per capgirar aquesta situació. Quan la credibilitat de les urnes cau en picat són els ciutadans, responsablement, els que amb la seva autoorganització i compromís cívic s'han de moure. Hauran de pensar, construir i decidir com es volen defensar.